

17 oktober 2012

I

Staden är gammal och inte längre i särskilt gott skick. Det är inte heller sjön den är byggd intill, men det finns delar av staden som fortfarande är rätt tilltalande. De som har bott länge i den är förmodligen eniga om att den trevligaste stadsdelen är Sugar Heights, och den trevligaste av gatorna som löper genom den är Ridge Road, som kröker sig svagt sluttande nedför höjden från Bell College of Arts and Sciences till Deerfield Park tre kilometer nedanför krönet. Längs sin sträckning passerar Ridge Road många vackra hus som i några fall tillhör universitetets lärarkår och i andra stadens mer framgångsrika affärsmänniskor – läkare, jurister, bankirer och företagsledare. De flesta av de här husen är byggda i viktoriansk stil, perfekt målade och med burspråksfönster och mängder av svagt gotiska fasadutsmyckningar.

Parken där Ridge Road tar slut är inte lika stor som den berömda mitt på Manhattan, men inte långt därifrån. Deerfield är stadens stolthet och en pluton trädgårdsmästare ser till att den ständigt är enastående vacker. För all del finns ju den ovårdade västra delen nära Red Bank Avenue, den som kallas för Snårskogen, där de som säljer eller står efter droger ibland befinner sig efter skymningen och där någon då och då blir rånad, men Snårskogen är ju bara tre av 740 tunnland. Resten

är gräsklädda, blomprydda och genomkorsade av gångstigar där älskande promenerar och bänkar där gamla män läser tidningar (numera allt oftare på elektroniska apparater) och kvinnor småpratar, ibland medan de gungar sina spädbarn fram och tillbaka i dyra barnvagnar. Det finns två dammar, och ibland ser man män eller pojkar segla sina fjärrkontrollerade båtar på den ena av dem. I den andra glider svanar och änder fram och tillbaka. Det finns en lekplats för småttingarna också. Faktiskt finns allt utom en offentlig simbassäng. Då och då diskuteras tanken på en i stadsfullmäktige, men frågan blir alltid bordlagd. Det handlar förstås om pengarna.

Den här oktoberkvällen är varm för årstiden, men ett tunt duggregn har hållit alla utom en ensam hängiven löpare inne. Den hängivne är förstås Jorge Castro, som jobbar med att undervisa i författarskap och latinamerikansk litteratur på stadens college. Trots hans specialisering är han född och fostrad i Amerika. Jorge roar sig med att säga att han är lika amerikansk som *manzanapaj*.

I juli fyllde han fyrtio och kan inte längre lura i sig att han fortfarande är det unga lejon som upplevde en kortvarig bästsäljarsuccé med sin debutroman. Vid fyrtio är man tvungen att sluta lura i sig att man fortfarande är en ung någonting alls. Gör man inte det – hänger man sig åt självrättfärdigande dravel som ”fyrtio är det nya tjugofem” – kommer det att börja gå utför. Först bara långsamt, men sedan lite snabbare och plötsligt är man femtio och har en kagge som spänner ut livremmen och ett badrumsskåp fullt av kolesterolmedicin. När man är tjugo är kroppen förlåtande. När man är fyrtio kan den i bästa fall kortvarigt ursäktas. Jorge Castro vill inte fylla femtio och upptäcka att han blivit bara ännu en amerikansk soffpotatis.

När man är fyrtio måste man börja ta hand om sig. Man måste hålla maskineriet i skick, för det finns ingen inbytes-

garanti. Så Jorge dricker apelsinjuice på morgnarna (kalium), äter de flesta dagar havregröt till frukost (antioxidanter) men rött kött bara en gång i veckan. Känner han sig sugen mellan målen öppnar han förmodligen en burk sardiner. De innehåller mycket omega 3. (Och är goda!) Han gör några enkla övningar på morgonen och springer på kvällen, inte till överdrift men luftar sina fyrtioåriga lungor och ger sitt fyrtioåriga hjärta en chans att visa upp sig (vilopuls: 63). Jorge vill se ut och känna sig som fyrtio när han når femtio, men ödet är en skämtare. Jorge Castro kommer inte ens att bli fyrtioett.

2

Hans dagliga rutin, som han håller sig till även kvällar när det duggregnar, är att springa från huset som han delar med Freddy och som ligger en knapp kilometer från colleget (det är deras åtminstone så länge han har kvar knäcket som författarcoach) och bort till parken. Där stretchar han ryggen, dricker lite av vitaminvattnet han har i bältesväskan och joggar sedan tillbaka hem. Duggregnet känns faktiskt uppfriskande och det finns inga andra löpare, gångare eller cyklister han måste väja för. Cyklisterna är värst eftersom de envisas med att de har all rätt att cykla på trottoaren i stället för på gatan, trots att det finns en cykelbana. Men den här kvällen har han hela trottoaren för sig själv. Han behöver inte ens vinka till dem som kanske avnjuter kvällsluften på sina breda gamla skuggade verandor; vädret håller dem inomhus.

Alla utom en: den gamla poeten. Hon är inbyltad i en parkas trots att det fortfarande är dryga tolv grader klockan åtta på kvällen, för själv är hon nere i under femtio kilo (hennes läkare skäller alltid på henne för hennes vikt) och hon känner sig

frusen. Till och med mer än kylan känner hon av fukten. Men trots det stannar hon, för i kväll finns det en dikt att fånga, om hon nu bara kan lirka in fingrarna under locket och bända upp det. Hon har inte skrivit någon dikt sedan i midsomras och hon måste få igång något innan rötan sätter in. Hon måste *representera*, som hennes elever ibland säger. Och viktigare skulle det här kunna bli en *bra* dikt. Kanske till och med en *nödvändig* dikt.

Den måste börja med hur dimman kretsar runt gatlyktorna mitt emot henne och sedan gå vidare till det som hon i tanken kallar för *mysteriet*. Som är allt. Dimman bildar glador som långsamt rör sig, silvriga och vackra. Hon vill inte använda *glador*, för det är det förväntade ordet, det lata ordet. Nästan en schablon. *Silvriga*, däremot... eller kanske bara silvernågonting...

Hon tappar tråden tillräckligt länge för att lägga märke till en ung man (när man är åttionio verkar den som är fyrtio mycket ung) som daskar fram på andra sidan gatan. Hon vet vem han är, den där författaren som undervisar på universitetet och tror att Gabriel García Márquez var världens ljus. Med sitt långa mörka hår och sin lilla muskittlare till mustasch påminner han den gamla poeten om en charmerande gestalt i *Bleka dödens minut*: ”Jag är Inigo Montoya, du dödade min far, gör dig beredd att dö.” Han har på sig en gul jacka med ett reflexband på ryggen och löjligt åtsmitande löparbyxor. Han springer som om elden var lös, skulle den gamla poetens mor kanske ha sagt. Eller som vinden.

Vinden får henne att tänka på vindspel och hennes blick återvänder till gatlyktan mitt emot henne. *Löparen hör inte silvret över sig / Dessa klockor ringer inte*, tänker hon.

Det är fel eftersom det är alldagligt, men det är en början. Hon har lyckats lirka in fingrarna under locket på dikten. Nu

måste hon gå in i huset, ta fram sin anteckningsbok och börja krasa. Men hon sitter en kort stund längre och ser på silvercirkelarna som kretsar runt gatlyktorna. *Glorior*, tänker hon. *Det ordet kan jag inte använda, men det är för helvete så de ser ut.*

En sista skymt av löparens gula jacka, sedan har han försvunnit i mörkret. Den gamla poeten kämpar sig upp på fötter, grimaserar åt smärtan i höften och hasar in i sitt hus.

3

Jorge Castro ökar lite. Nu är han inne i andra andningen, lungorna suger in mer luft, endorfinerna rusar genom kroppen. Rakt framför honom ligger parken med sina ålderdomliga lyktor som sprider ett mystiskt gult sken. Framför den övergivna lekparken finns en liten parkeringsplats som ligger öde nu frånsett en passagerarskåpbil som har sidodörren öppen. En ramp leder ner från den till den våta asfalten. Invid rampen sitter en gammal man i en rullstol medan en gammal kvinna sitter bredvid på ena knäet och plockar med rullstolen.

Jorge stannar till, böjer sig fram med händerna mot benen strax över knäna, hämtar andan och tittar på bilen. På den blåvita registreringskylten finns en rullstolssymbol.

Kvinnan, som har vadderad kappa och sjalett, kastar en blick på honom. Först är Jorge osäker på om han känner igen henne – belysningen på den här lilla parkeringen är inte särskilt bra. ”Hallå där! Har ni problem?”

Hon rätar på sig. Den gamle mannen i rullstolen, som har knäppkofta och keps, vinkar kraftlöst.

”Batteriet har dött”, säger kvinnan. ”Visst är det väl mr Castro? Jorge?”

Nu känner han igen henne. Det är professor Emily Harris, som undervisar i litteratur ... eller som har gjort det; hon har kanske blivit emerita. Och det är hennes man som sitter i rullstolen. Han är också lärare. Jorge visste inte att Harris var rullstolsbunden, har inte sett honom särskilt ofta på universitetsområdet, de tillhör olika fakulteter i olika byggnader, men han tror att den gamle mannen gick senast han såg honom. Henne träffar Jorge ofta vid olika fakultetsfunktioner och diverse kulturdiggar-evenemang. Jorge har en känsla av att han inte är någon av hennes favoritkollegor, i synnerhet efter institutionsmötet om den nu nedlagda poesiworkshopen. Det blev rätt grälsjukt.

”Ja, det är jag”, säger han. ”Jag antar att ni skulle vilja komma hem och bli torra.”

”Det vore trevligt”, säger mr Harris. Eller är han kanske också professor? Koftan han har på sig är tunn och han huttrar lite. ”Tror du att du klarar att skjuta mig uppför rampen, grabben?” Han hostar, harklar sig, hostar igen. Hans fru, alltid så koncis och auktoritativ på institutionsmötena, ser både vilsen och blöt ut. Förtvivlad. Jorge undrar hur länge de har varit här ute, och varför de inte har ringt efter hjälp. *Hon har kanske ingen mobil*, tänker han. *Eller har lämnat den hemma. Gamla människor kan vara glömska när det gäller sådana saker.* Fast hon kan inte vara mycket över sjuttio. Hennes man i rullstolen ser äldre ut.

”Det ska jag nog klara. Är bromsen av?”

”Javisst”, säger Emily Harris och stiger undan när Jorge griper tag i handtagen och svänger runt rullstolen så att den står vänd mot rampen. Han backar två eller tre meter eftersom han vill få ordentlig fart på den. Motoriserade rullstolar kan vara tunga. Det sista han vill är att få den halvvägs upp och sedan stanna så att den rullar tillbaka ner. Eller gud förbjude välta så att gamlingen trillar ut på asfalten.

”Då så, mr Harris. Håll i er, det skumpar kanske.”

”Hoppla!” ropar mr Harris glatt.

Den nedre hälften av rampen är lätt, men sedan börjar stolen tappa fart. Jorge böjer sig fram, tar ryggen till hjälp och lyckas rulla den vidare. Medan han som anstår en god granne ägnar sig åt den här sysslan slås han av ett märkligt infall: delstatens registreringsskyltar är röda och vita, och fast paret Harris bor på Ridge Road precis som han själv (han ser ofta Emily Harris ute i sin trädgård) är skyltarna på deras skåpbil *blå* och vita, precis som de i grannstaten västerut. En annan sak är också besynnerlig: han har inget minne av att någonsin förr ha sett den här skåpbilen på gatan, men däremot har han sett Emily sitta rak som en eldgaffel bakom ratten i en välkött liten Subaru med ett klistermärke som stöder Obama där bak ...

När han når rampens topp är han böjd nästan horisontellt, håller armarna utsträckta medan löparskorna är krökta. Samtidigt sticker en insekt honom i nacken. En stor en, att döma av hettan som sprider sig från såret, kanske en geting, och han reagerar. Det har han aldrig gjort förr, men det finns ju en första gång för allt och plötsligt blir hans syn beslöjad och kraften försvinner ur hans armar. Skorna halkar på den våta rampen och han går ner på knä.

Rullstolen kommer att rulla tillbaka över mig ...

Men det gör den inte. Rodney Harris trycker ner en kontakt och rullstolen rullar in i bilen med ett förnöjt brummande. Harris hoppar upp, kliver vigt runt den och tittar ner på mannen som knäböjer på rampen med håret klistrat mot pannan och regnet rinnande som svett över kinderna. Sedan faller Jorge med ansiktet nedåt.

”Titta bara!” utbrister Emily lågt. ”Perfekt!”

”Hjälp till”, säger Rodney.

Hans fru har också löparskor på sig och håller Jorge i anklar-

na. Hennes man håller honom i armarna. De hivar in honom. Rampen dras in. Rodney (som mycket riktigt också råkar tituleras professor Harris) glider ner i pilotstolen till vänster. Emily går ner på knä och binder ihop Jorges handleder med buntband, fast det förmodligen är en obehövlig försiktighetsåtgärd. Jorge har slocknat som ett ljus (en liknelse som den gamla poeten tveklöst skulle ogilla) och snarkar hårt.

”Allt väl?” frågar Rodney Harris, han vid Bell Colleges biovetenskapliga fakultet.

”Allt väl!” Emilys röst spricker av förtjusning. ”Vi klarade det, Roddy! Vi har tagit den jäveln!”

”Vilket språk, raring”, säger Rodney. Sedan ler han. ”Men ja. Vi har verkligen klarat det.” Han kör ut från parkeringen och fortsätter upp för backen.

Den gamla poeten höjer blicken från sin anteckningsbok, som har en bild av en liten röd skottkärra på omslaget, ser skåpbilen köra förbi och återgår till sin dikt.

Skåpbilen svänger av vid Ridge Road 93, som varit paret Harris hem i nästan tjugofem år. Huset tillhör dem, inte universitetet. Den ena av de två garageportarna glider upp; skåpbilen kör in i det vänstra garaget; garageporten stängs; ingenting rör sig längre på Ridge Road. Dimman virvlar runt gatlyktorna.

Som glorian.

4

Jorge återfår långsamt och gradvis medvetandet. Det bultar i huvudet, han är torr i munnen, det bubblar i magen. Han har ingen aning om hur mycket han har druckit, men för att åstadkomma en så här hemsk baksmälla måste det ha varit massor. Och var drack han? På någon fakultetsbjudning? En fest för

författarseminarister där han oklokt fått för sig att hålla i sig som på den tiden han var student? Blev han full efter sitt senaste gräl med Freddy? Inget av alternativen känns rätt.

Han öppnar ögonen, beredd på det skarpa morgonljus som kommer att sända en ny skärande smärta genom hans stackars misshandlade huvud, men ljuset är svagt. Ett vänligt ljus, med tanke på hans för ögonblicket eländiga tillstånd. Han verkar ligga på en madrass eller yogamatta. Bredvid honom står en hink, en billig skurhink av plast. Han vet varför den står där och plötsligt vet han också hur Pavlovs hundar måste ha känt sig när klockan pinglade, för han behöver bara titta på den där hinken för att hans mage ska börja krampa. Han sätter sig på knä och kastar upp våldsamt. Sedan följer en paus, tillräckligt lång för att han ska hinna dra ett par andetag, och sedan gör han om det.

Magen lugnar sig, men ett ögonblick värker huvudet så våldsamt att han tror att det kommer att spricka sönder och trilla ner på golvet i två bitar. Han sluter sina vattnande ögon och väntar på att smärtan ska ebba ut. Det gör den till slut, men smaken och lukten av spyor i munnen och näsan är kväljande. Fortfarande med slutna ögon famlar han efter hinken och spottar i den tills munnen känns åtminstone hjälpligt ren.

Han öppnar ögonen igen, höjer (försiktigt) på huvudet och ser gallerstänger. Han är i en bur. Den är rymlig, men visst är det en bur. Utanför den finns ett långt rum. Takbelysningen måste vara försedd med en dimmer, för rummet är bara svagt upplyst. Han ser ett betonggolv som ser så rent ut att man skulle kunna äta direkt från det. Inte för att han har någon lust att äta. Den hälft av rummet som ligger närmast buren är tom. Mitt i rummet finns en trappa. Mot den lutar en sopkvast. På andra sidan om trappan finns en välutrustad verkstad med verktyg upphängda på krokar och med ett bandsågsbord. Där

finns också en kap- och geringssåg – ett förnämligt verktyg, avgjort inte billigt. Flera olika häcksaxar. En uppsättning skiftnycklar, noga upphängda i storleksordning. En rad förkromade hylsnycklar står på en arbetsbänk bredvid en dörr som leder ... någonstans. Allt det vanliga hemmafixarskräpet, och alltihop ser välskött ut.

Det ligger inget sågspån under bordet med bandsågen. Längre bort står en maskin han aldrig har sett förr, stor och gul och lådliknande, nästan som en industriell luftkonditioneringsanläggning. Jorge kommer fram till att det är vad den måste vara, för en gummislang löper från den och ut genom en av de panelklädda väggarna, men han har aldrig sett någon likadan förr. Är den försedd med något varumärke så sitter det på den sida av den han inte kan se.

Han ser sig om i buren och det han ser skrämmer honom. Inte i första hand flaskorna med mineralvatten som står på den apelsinlåda som gör tjänst som bord. Men den blå plastlåda som hukar i hörnet, under det sluttande taket Det är en portabel toalett, en sådan där som invalider använder medan de fortfarande kan ta sig ur sängen men inte klarar av att ta sig ända till närmaste badrum.

Jorge känner sig inte förmögen att resa sig upp ännu, så han kryper till den och lyfter på locket. Han ser blått vatten i toalettskålen och får en fläkt av desinfektionsmedel som är så stark att den får hans ögon att börja vattnas igen. Han stänger locket och går på knäna tillbaka till madrassen. Till och med i sitt nuvarande vimmelkantiga tillstånd vet han vad toaletten betyder: någon tänker behålla honom här ett tag. Han har blivit kidnappad. Inte av någon av kartellerna, som i hans roman *Katalepsi*, och inte i vare sig Mexiko eller Colombia. Hur vansinnigt det än kan låta har han blivit kidnappad av ett par åldrade professorer, den ena av dem en kollega. Och är

det här deras källare befinner han sig inte långt från sitt eget hus, där Freddy sitter och läser i vardagsrummet och dricker en kopp –

Men nej. Freddy har gett sig i väg, åtminstone för tillfället. Han försvann efter deras senaste gräl, förnärad som alltid.

Han undersöker rutmönstret av gallerstänger. De är av stål och prydligt svetsade. Jobbet måste ha gjorts på plats här i arbetsrummet – det finns ju definitivt inget företag man kan beställa fängelseceller från – men gallerstängerna ser stabila ut. Han tar tag i en av dem med båda händerna och skakar. Den rör sig inte.

Han tittar upp i taket och ser vita paneler genomborrade av små hål. Ljudisolering. Han ser något annat också: ett öga av glas som kikar ner. Jorge vänder upp ansiktet mot det.

”Är ni där? Vad vill ni mig?”

Ingenting händer. Han funderar på att ropa att han vill bli utsläppt, men vad skulle det åstadkomma? Sätter man någon i en källarbur (det här måste vara källaren) med en spyhink och en kemisk toalett om man avser att vid första rop komma springande nedför trappan och säga *Ursäkta, ursäkta, det var dumt gjort?*

Han behöver pissa – hela kroppen känns sprängfull. Han reser sig upp, hjälper benen på traven genom att hålla sig i gallret. En ny stöt av smärta far genom huvudet på honom, men den är inte riktigt lika plågsam som de han kände medan han återfick medvetandet. Han hasar bort till toaletten, lyfter på locket, drar ner gylfen och försöker komma igång. Först kan han bara inte, hur mycket han än behöver. Jorge har alltid varit privat med sina badrumsfunktioner, undviker pissrännor när han går på matcher, och han kan inte sluta tänka på det där glasögat som stirrar på honom. Han vänder ryggen mot det, och det hjälper lite men inte tillräckligt. Han räknar dagarna

som återstår i månaden, sedan hur många dagar det är till jul, gamla goda *feliz navidad*, och det gör susen. Han pissar i nästan en hel minut och plockar sedan till sig en av mineralvattenflaskorna. Han sköljer munnen med den första klunken, spottar ut den i det desinficerade vattnet och häller i sig resten.

Han går tillbaka till gallret och tittar ut genom det långa rummet: den tomma ytan närmast buren, trappan, sedan arbetsboden. Det är till bandsågen och kap- och geringssågen hans blick hela tiden återvänder. De är kanske inte några tilltalande redskap att begrunda om man sitter i en bur, men det är svårt att inte titta på dem. Svårt att inte tänka på det gälla vinande en bandsåg som den här ger ifrån sig när den tuggar sig igenom tall eller ceder: *IRRRROWWWW*.

Han minns när han sprang genom det disiga duggregnet. Han minns Emily och hennes man. Han minns hur de kollrade bort honom och sedan sprutade i honom någonting. Därefter minns han ingenting utom mörker förrän han vaknade här.

Varför? Varför skulle de göra någonting sådant?

”Vill ni prata?” ropar han till glasögat. ”Jag är klar när ni är det. Tala bara om vad ni vill.”

Ingenting. Rummet är dödstyst frånsett hasandet från hans fötter och *plink-plinket* från vigselringen han har på sig när han rör vid gallret. Ringen är inte hans; han och Freddy är inte gifta. Åtminstone inte ännu, och med tanke på hur det går just nu blir de det kanske aldrig. Jorge hade dragit av ringen från sin fars finger bara några minuter efter att Papi dog. Han har haft den på sig ända sedan dess.

Hur länge har han varit här? Han tittar på klockan, men det hjälper inte; den är en annan minnessak han tog när hans far dog, man måste dra upp den och den har stannat på en kvart över ett. Han vet inte om den stannat på natten eller på dagen. Och han kan inte komma ihåg när han senast drog upp den.

Paret Harris. Emily och Roland. Eller heter han Robert? Han vet vilka de är, och visst är väl det rätt olycksbådande?

Det är kanske olycksbådande, intalar han sig själv.

Eftersom det är meningslöst att ropa eller skrika i ett ljudisolerat rum – och dessutom skulle det få huvudvärken att vråla tillbaka – sätter han sig ner på madrassen och väntar på att något ska hända. På att någon ska komma och förklara vad i helvete.

5

Det de sprutade i honom måste fortfarande skvalpa omkring i huvudet på honom för Jorge börjar dåsa med sänkt huvud och saliven sipprande ur ena mungipan. Någon gång senare – fortfarande en kvart över ett enligt hans Papis klocka – öppnas en dörr på våningen ovanför och någon börjar gå nedför trappan. Jorge höjer på huvudet (en ny stöt av smärta, men inte så farlig) och ser svarta sneakers, ankelsockor, prydliga bruna långbyxor, sedan ett blommigt förkläde. Det är Emily Harris. Med en bricka.

Jorge reser sig upp. ”Vad är det som pågår?”

Hon svarar inte, ställer bara ner brickan en dryg halvmeter från buren. På den finns en buktande brun påse nedstoppad i en stor plastbägare av det där slaget man fyller med kaffe inför en lång körning. Bredvid bägaren står en tallrik med något obehagligt; en tjock skiva mörkrött kött som flyter i ännu mörkare röd vätska. Redan åsynen av det får Jorge att känna sig kräkfärdig igen.

”Tror du att jag tänker äta det där, Emily, så tänk om.”

Hon svarar inte, tar bara kvasten och föser brickan över betongen. Nederst i buren finns en gångjärnsförsedd klaff (*de har planerat det här*, tänker Jorge). Bägaren ramlar omkull

när den slår emot gallret över luckan, som bara är ungefär en decimeter hög, och sedan går brickan igenom. Köttet som simmar i blodpölen ser ut som rå lever. Emily Harris rätar på sig, ställer tillbaka kvasten, vänder sig om ... och ger honom ett leende. Som om de vore på ett jävla cocktailparty eller något.

”Det där tänker jag inte äta”, upprepar Jorge.

”Det kommer du att göra”, säger hon.

Sedan går hon tillbaka uppför trappan. Han hör en dörr stängas och sedan ett knäppande ljud som förmodligen är en regel som skjuts för.

När Jorge tittar på den råa levern känns det som om han ska spy igen, men han tar påsen ur muggen. Det är något som heter Ka’Chava. Enligt etiketten ska pulvret i påsen bli ”en näringsfylld dryck som ger dig energi att ägna dig åt äventyr”.

Jorge känner att han varit med om tillräckligt många äventyr under de senaste hur-många-timmar-det-nu-kan-vara för att räcka en livstid. Han stoppar tillbaka påsen i muggen och sätter sig på madrassen. Brickan skjuter han åt sidan utan att titta på den. Han sluter ögonen.

6

Han dåsar, vaknar, dåsar igen och vaknar sedan på allvar. Huvudvärken har nästan gått över och hans mage har lugnat sig. Han vrider upp Papis klocka och ställer den på jämnt tolv på dagen. Eller kanske på natten. Det spelar ingen roll; han kan åtminstone hålla reda på hur länge han stannar här. Till slut kommer någon – kanske den manliga hälften av den här galna professorsduon – att tala om för honom *varför* han är här och vad han måste göra för att komma härifrån. Jorge misstänker att det inte kommer att vara särskilt vettigt, för de här två

är uppenbart galna. *Massor* av professorer är galna, han har varit inhyrd författare på tillräckligt många universitet för att veta det – men paret Harris har tagit det till en helt ny nivå. Så småningom plockar han till sig Ka'Chava-påsen ur muggen, som uppenbarligen är till för att han ska blanda pulvret med den återstående flaskan mineralvatten. Muggen kommer från Dillon's, ett långtradarhak i Redlund där Jorge och Freddy ibland äter frukost. Han skulle vilja vara där nu. Han skulle vilja vara på Ayerskapellet och lyssna på en av pastor Gallatins mördande tråkiga predikningar. Han skulle vilja sitta i väntrummet på en läkarmottagning och vänta på en rektoskopi. Han skulle vilja vara var som helst utom här.

Han har inget skäl att lita på något som de galna Harrisonarna ger honom, men nu när illamåendet har gått över är han hungrig. Han äter aldrig mycket innan han springer utan sparar det rejäla kaloriintaget tills han kommer tillbaka. Påsen är försluten, och det innebär att den förmodligen är okej, men han undersöker den noga på jakt efter nålstick (*stora* nålstick) innan han river upp den och häller ut innehållet i muggen. Han häller på vatten, stänger locket och skakar ordentligt, som det står i instruktionen. Han smakar och dricker i stora klunkar. Han tvivlar starkt på att drycken är ”inspirerad av uråldrig vishet”, som det står på etiketten, men det smakar rätt bra. Choklad. Lite som frappé, om frappé vore gjort på växter.

När det är slut tittar han på den råa levern igen. Han försöker skjuta tillbaka brickan ut genom luckan, men misslyckas först därför att luckan bara kan svänga inåt. Han lyckas få in naglarna under botten på luckan och drar upp den. Sedan skjuter han ut brickan.

”Hallå!” ropar han till glasögat som stirrar ner på honom. ”Vad vill ni egentligen? Låt oss prata! Låt oss ordna upp det här!”
Ingenting.

Det går sex timmar.

Den här gången är det den manlige Harris som kommer nedför trappan. Han har på sig pyjamas och tofflor. Han har breda axlar men är mager resten av vägen ner, och pyjamasen – som har bilder av brandbilar, som om den tillhörde ett barn – flaxar runt kroppen. Blotta åsynen av gamlingen får Jorge Castro att känna sig överklig. Kan det här verkligen hända?

”Vad vill ni?”

Harris svarar inte, tittar bara på brickan som skjutits ut på betonggolvet. Han tittar på luckan och sedan tillbaka på brickan. Och gör om det ett par gånger för säkerhets skull: bricka, lucka, lucka, bricka. Sedan hämtar han kvasten och föser tillbaka brickan in.

Jorge har fått nog. Han håller upp luckan och skjuter tillbaka brickan ut. Blodpölen stänker på fällan i Harris pyjamasbyxor. Harris sänker kvasten för att fösa tillbaka brickan men bestämmer sig för att det skulle bli ett nollsummespel. Han lutar kvasten mot sidan av trappan igen och förbereder sig på att gå tillbaka uppför den. Under de där breda axlarna är han inte mycket att titta på, men det bedrägliga fanskapet ser fullt rörlig ut.

”Kom tillbaka”, säger Jorge. ”Låt oss diskutera det här oss emellan.”

Harris ser på honom och suckar som en lidande förälder inför ett motsträvigt småbarn. ”Du får brickan när du vill ha den”, säger han. ”Det tycker jag att vi har konstaterat.”

”Jag tänker inte äta det, det har jag redan sagt till din fru. Frånsett att det är rått har det redan stått ute i rumstemperatur i...” Han tittar på Papis klocka. ”Över sex timmar.”

På det svarar inte den galne professorn, utan går bara uppför trappan. Dörren stängs. Regeln dras för. *Klack.*

8

Enligt Papis klocka kommer Emily ner i källaren prick tio. Hon har bytt ut de snygga bruna långbyxorna mot en tunn blommig nattrock och tofflor. *Kan det vara nästa kväll?* tänker Jorge. *Är det möjligt?* På något sätt är förlusten av tid till och med mer upprörande än att titta på den där koagulerande köttbiten. Det är svårt att vänja sig vid att förlora tid. Men det finns något annat han inte kan vänja sig vid.

Hon tittar på brickan. Tittar på honom. Ler. Vänder sig för att gå.

”Hördu”, säger han. ”Emily.”

Hon vänder sig inte tillbaka men hon stannar vid trappans fot och lyssnar.

”Jag behöver mer vatten. Den ena flaskan drack jag och den andra blandade jag det där pulvret med. Det var förresten rätt gott.”

”Inget mer vatten förrän du äter din middag”, säger hon och går upp för trappan.

9

Tid går. Fyra timmar. Törsten börjar bli mycket svår. Inte så att han dör av den eller något i den stilen, men det är ingen tvekan om att han är uttorkad efter att ha kräkts, och den där näringsvätskan ... han kan känna den täcka väggarna i strupen. Ett glas vatten skulle skölja bort det. Till och med bara en eller ett par små klunkar.

Han tittar på toaletten men han är mycket långt från att försöka dricka desinficerat vatten. *Som jag dessutom har pissat i två gånger*, tänker han.

Han tittar upp på linsen. ”Vi kan väl prata lite? Snälla.” Han tvekar, säger sedan: ”Jag ber er.” Han hör rösten spricka. Spricka *torrt*.

Ingenting.

IO

Två timmar till.

Nu är törsten det enda han kan tänka på. Han här läst historier om hur människor som driver ute till havs till slut börjar dricka vattnet de flyter på, trots att havsvatten snabbt kan göra en galen. Det påstår i alla fall historierna, och om det är sant eller lögn spelar ingen roll i hans nuvarande situation, för det finns inget hav på nästan hundrafemtio mil. Här finns inget annat än giftet i toaletten.

Till slut ger Jorge upp. Han får in fingrarna under luckan, lägger sig ner på ena armen och sträcker sig efter brickan. Först kan han inte riktigt få tag i den eftersom kanten är hal av köttsaften. I stället för att dra den mot sig lyckas han bara fösa den lite längre ut på betongen. Han spänner sig och lyckas till slut få grepp med fingertopparna. Han drar in brickan genom luckan. Han tittar på köttet, rött som en blottad muskel, sluter ögonen och lyfter upp det. Köttet faller ner mot hans handled, kallt. Fortfarande med slutna ögon tar han en tugga. Magen börjar häva sig i spasmer.

Tänk inte på det, intalar han sig själv. *Bara tugga och svälj.*

Det glider ner som ett rätt ostron. Eller en munfull snor. Han öppnar ögonen och tittar upp på glaslinsen. Den är oskarp eftersom han gråter. ”Räcker det?”

Ingenting. Och det var ju egentligen ingen tugga, bara en liten smula. Det är så mycket kvar.

”Varför?” ropar han. ”Varför gör ni så här? Vad är *meningen?*”

Ingenting. Kanske finns det ingen högtalare, men det tror Jorge inte på. Han tror att de kan höra honom precis som de kan se honom, och kan de höra honom kan de också svara.

”Jag kan inte”, säger han och gråter häftigare. ”Jag skulle om jag kunde men jag *kan* för helvete bara inte.”

Trots det upptäcker han att han kan. Tugga efter tugga äter han den råa levern. Kvälningsreflexen är häftig i början, men så småningom försvinner den.

Fast det stämmer inte, tänker Jorge när han tittar på pölen av koagulerande röd gelé på den i övrigt tomma tallriken. *Den försvann inte. Jag klådde den.*

Han håller upp tallriken mot glasögat. Först följer mer ingenting, sedan öppnas dörren till världen en trappa upp och kvinnan går ner. Hon har håret på papiljotter. Hon har något slags nattkräm i ansiktet. I ena handen håller hon en flaska mineralvatten. Hon ställer den på betongen, utom räckhåll för Jorge, och tar kvasten.

”Drick saften”, säger hon.

”Snälla”, viskar Jorge. ”Snälla, gör inte så. Snälla sluta.”

Professor Emily Harris vid litteraturinstitutionen – numera kanske emerita och håller i så fall bara enstaka föreläsningar eller seminarier och deltar i institutionssammanträdena – säger ingenting. Det är lugnet i hennes blick som övertygar Jorge. Det är som i den gamla blueslåten där det står *cryin and pleadin don't do no good*.

Han vänder upp tallriken och låter den halvt stelnade saften glida in i munnen. Några droppar faller på hans skjorta men det mesta av blodet rinner ner i halsen. Det är salt och gör törsten värre. Han visar henne tallriken, tom så när som en smula utsmort rött. Han väntar sig att hon ska säga åt honom

att äta det också, samla upp det på fingret och suga på det som en klubba av levrat blod, men det gör hon inte. Hon lägger vattenflaskan på sidan och rullar den med kvasten till luckan och in genom den. Jorge rycker den till sig, vrider av kapsylen och dricker hälften av den i stora klunkar.

Extas!

Hon lutar kvasten mot sidan av trappan igen och börjar gå upp.

”Vad vill ni? Tala om vad ni vill så ska jag göra det! Det svär jag på!”

Hon hejdar sig ett ögonblick, tillräckligt länge för att säga ett enda ord: ”Maricon.” Sedan fortsätter hon uppför trappan. Dörren stängs. Regeln klirrar till.